

Woorden

Soms zoek je woorden om te spreken
Soms zoek je woorden voor een beetje troost.

Maar hoe je ook zoekt, je vindt ze niet

Zijn er wel woorden voor intens verdriet?

Soms is een klein gebaar voldoende
Een blik, een hand om iemand heen.

Zo'n klein gebaar zegt meer dan woorden
Het geeft je het gevoel, je bent niet alleen.

**Woorden vormen teksten.
Teksten voor troost,
Teksten voor liefde,
Teksten voor .....**

Reisgebed

Moge de weg zich openen om jou te ontmoeten.

Moge je de wind mee hebben

en de zon op je gezicht voelen schijnen.

Mogen wij op onze weg anderen ontmoeten

die voetstappen achterlaten in ons hart.

Voetstappen als een herinnering aan een bepaalde periode.

En tot wij elkaar weer thuis terugzien

moge God je vasthouden in zijn beschermende hand.

Welterusten

Heer, God,

U kent mijn levensweg. U kent mijn kruisweg
Zoals Uw zoon Jezus tot 3 keer toe is gevallen,
Zo ben ik ook steeds weer opnieuw gevallen.

Iedere keer weer de pijn en het verdriet.

Je vraagt je steeds weer af waarom Heer, waarom?

Waarom moet ik steeds weer opnieuw vallen.

Heb ik nog niet genoeg geleden?

U alleen kent het antwoord.

's-Avonds lig ik wakker en kan ik niet slapen

De zorgen houden mij wakker.

De tranen ziet gelukkig niemand omdat het donker is.

Tranen van verdriet maar ook van liefde.

Door de liefde voor mijn kinderen

Voel ik de pijn als zij op hun levensweg vallen.

Ik val dan ook.

En soms denk ik wel eens Heer,

waarom laat u mij niet vallen, in plaats van mijn kind.

Maar dan weet ik ook dat in moeilijke tijden u ons draagt

Ook al voelen wij dit misschien niet.

De pijn kunnen we gemakkelijker verdragen.

De lasten kunnen we gemakkelijker dragen.

U doet het voor iedereen

Ook al wordt U niet steeds bedankt.

Bedankt Heer dat u even wilde luisteren

Ik probeer nu weer te gaan slapen.

Welterusten.

Veren in de lucht

Er was eens een vrouw die elk gerucht dat zij hoorde met veel woorden omkleedde en vervolgens aan iedereen verder vertelde. Zij toetste niet of het gerucht op waarheid berustte. En zo kwam zij bij de pastoor om te biechten. Zij gaf toe dat zij veel geruchten in het dorp verspreidde. Hierop zij de pastoor dat zij als penitentie naar huis moest gaan en een kussen dat vol met veren zat, vanaf haar balkon moest leeggooien en daarna terug moest komen. De vrouw begreep het niet maar ging toch naar huis, nam een kussen en gooide deze op het balkon leeg. De veren uit het kussen gingen alle kanten op, meegenomen door de wind. Voldaan keek de vrouw naar het verwaaien van de veren en ging terug naar de pastoor. Deze vroeg haar: "Heb je gedaan wat ik je gezegd heb"? "Ja ", zei de vrouw. "Mooi", zei de pastoor, "dan ga nu naar huis en raap alle veren weer op en stop ze terug in je kussen". De vrouw schrok en zei: "Maar meneer pastoor, dit kan toch niet de veren zijn overal naar toegewaaid. Ik weet niet waar alle veren zijn ". "Juist", zei meneer pastoor, hier sla je de spijker op zijn kop. De veren zijn als de geruchten die je verspreid. Ze gaan ieder hun eigen weg en je hebt op een gegeven moment geen grip meer op de geruchten. Ze kunnen schade toebrengen aan iemand, terwijl hij of zij dit niet verdient. Bedenk dit voordat je steeds weer geruchten verspreid". De vrouw ging met gebogen hoofd naar huis en heeft nooit meer een gerucht verteld.